

V. Galgaparti mesék

Olvasni jó, mesélni jó!

Vers- és mesemondó verseny

Katonáné Kovács Erika tanítónő, április 2-án délután két órakor nyitotta meg: a Vers- és mesemondó versenyt az Arany János Általános Iskola és Művészet Oktatási Intézmény tantermeiben. A verseny az „Olvasni jó, mesélni jó” c. programhoz illeszkedett, amelyre a négyfordulós olvasóköri foglalkozások jó alapot nyújtottak.

A foglalkozásokat Katonáné Kovács Erika és Volterné Jamrik Éva vezette.

A három csoportra osztott versenyzők egymás és népes vendégeik (valamint a háromtagú bíráló bizottság) előtt mérték össze tudásukat.

A versenyt követő – rövid pihenő után - mindenki a könyvtárba igyekezett, ahol Begidsan Melinda, a Tündérvölgy bábszínház előadásában, Polgár Jutka: Nemrest király című mesekönyvéből bemutatta a „Millér legendájáról” szóló részt.

A bábszínházi bemutató ideje alatt a „zsűri” meghozta döntését és az előadó terembe átvonult kíváncsian várakozó versenyzők és a vendégeik előtt, kihirdette a verseny eredményét.

A szervezők a helyezést elért versenyzőket könyvjutalomban részesítették. Gyóriné Szászi Éva igazgatónő pedig minden versenyzőt egy-egy könyvvel ajándékozott meg.

A HBT szervezésében és az „V. Galgaparti mesék” c. rendezvénye keretében lezajlott versenyt, a Magyar Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete (MASZRE), a magyar szak- és szépirodalom, valamint az olvasás és a könyv népszerűsítését szolgáló programok támogatására kiírt és elnyert pályázata támogatta.

A család részvétele az aktuális mezőgazdasági munkákban

A BAGI NÉPFŐISKOLA meghívására Denkinger Géza mérnök úr fenti címen tartott előadására került sor a hónap elején. Szokásához híven, szakmai elkötelezettségének bizonyító erejével hívta fel hallgatóságának figyelmét a tavaszi mezőgazdasági munkák időbeni elvégzésének fontosságára, szakmai követelményeire, a kapcsolatos technológia betartására.

Kiemelte a családi munkamegosztás, összetartozás, kapcsolatépítés, értékteremtő összefüggéseit az érdeklődő jelenlévők kérdé-

sei megválaszolásában. Ismeretátadásában meghatározó volt széleskörű környezetvédelmi, növényvédelmi – elméleti és gyakorlati – tanácsainak személyre szóló megfogalmazása. Talán ezért is volt hálás hallgatósága korábbi előadásáért és várja újabb aktuális kérdéseket tárgyaló meghívását.

Húsvétra

Úr Isten, aki nekünk a mai napon a halált meggyőző egyszülött Fiad által az örökkévalóság kapuit megnyitottad: add, hogy szent feltételeinket, amelyekre előbb kegyelmed indít, támogató segítséggel meg is valósíthassuk, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

(Zsaskovszki Ferenc és Endre: Ima- és énekkönyv. 1940.)

Féléves záróülés

A társulatunk keretében, alapításuk óta folyamatosan működő BAGI NÉPFŐISKOLA (1994) és a Falufejlesztési Kör (1999) április 18-án együttes ülést tartott. Hallgatói társulatunk tagjai, településünk lakói és szomszéd településekről érkező vendégek. Előadói társulati tagok és a népfőiskolai mozgalom elkötelezett támogatói. Az összejöveleiken elhangzó kérdések-válaszok mindig valamely aktuális kérdés körül csoportosultak (helytörténet, falukutatói eredmények, hagyományok művelése, stb.), amelyekhez szemléltető eszközöket, adatokat gyűjtöttünk-, mutattunk be, az arra érdemesek archiválására törekedtünk.

Balázs Gusztáv HBT elnök számolt be a „tavaszi félév” eredményeiről.

Megköszönte az előadók, résztvevők írás- olvasás népszerűsítésében, a család-, falu-, nemzet közösségében-, értékes örökségünk művelésében, rendezvényeink eredményes megvalósításában való közreműködését.

GKRTE közgyűlése

A Lázár Lovaspark adott helyet a GKRTE szakmai konferenciájának és idei

közgyűlésének (április 20). Bevezetesként az isaszegi dalosok énekét hallgathattuk, majd a bagi táncosokat láthattuk.

Az első részében a szakma neves képviselőinek előadásai hangzottak el, amelyeket a Lovaspark bemutatója követett.

A második részben az Egyesület éves beszámolója-, előterjesztések hangzottak el, amelyeket a közgyűlés határozataiban elfogadott.

Ezután került sor a „Gödöllői Régió Turizmusáért 2012” díjak átadására.

Vendégünk volt Nádudvari Anna író

A Helytörténeti Baráti Társulat „V. Galgaparti mesék” című rendezvénye a vers és mesemondó verseny lezárásával újabb, nem is igényeket keltett. A már ismertetett, több fordulóban együttműködő olvasóköri mellett, a Társulat újabb olvasókört szervezett.

A rendezvény keretén belül író-olvasó találkozóra hívta az irodalomkedvelő érdeklődőket.

A bagi Általános Iskolában április 24-én 16 órakor kezdődött programot, pályázat útján a Magyar Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete is támogatta.

A könyvek és az olvasás népszerűsítésére szervezett találkozó vendége Nádudvari Anna író volt.

A találkozóra Balázné Győri Mária tanítónő készítette fel az olvasókört, céljuk Nádudvari Anna „József és Jócó” című ifjúság regényének és az író irodalmi munkásságának megismerése volt.

A több fordulós „olvasókörök” április 26-án újabb alkalmat találtak az írás, olvasás a könyvek népszerűsítésére. Ismét megtelt az általános iskola zsibongója.

„TALÁLKOZÁS A KÖLTÉSZETTEL” címmel összefoglaló előadás kerekedett ki, amely lehetőséget nyújtott az önkifejezés fejlődésének összehasonlítására, az olvasókörök résztvevőinek gondolataik közönség előtt való bemutatására. A technika segítségével felidéztek a kezdés, akadozó, bátortalan megnyilvánulásait, amelyek most folyamatos, magabiztos, eligazodás kifejezésében meggyőző tartalom formálódtak.

Galgaparti séta

Az Érdy János Honismereti Egyesület Pest Megye-, a Váci Múzeum Egyesület tagjai valamint Ipolyparti Barátaink április 28-án, Mándli Gyula vezetésével, Aszódon át, Galgaparti sétára érkeztek községünkbe. Balázs Gusztáv, a Helytörténeti Baráti Társulat elnöke fogadta érkezésüket. Jól szervezett programjuk során Aszódon az evangélikus gimnázium, Bagon Nagy Jenőné népviseleti gyűjteménye

Hévízgyörkön a Szent Márton tiszteletére emelt Árpád kori templom, Galgahévi-

zen a Szent András dombi millenniumi emlékmű megismerése szerepelt. Búcsúzáskor, Őseink előtt tisztelegve indultak Máriabesnyő felé...

Erősödjék barátságunk az Ipolyparti sétán!

Adjon nekünk 1 % esélyt további működésre!

A Helytörténeti Baráti Társulat köszönettel fogad minden olyan támogatást, amely hozzásegíti közhasznú céljai megvalósításához:

- Felkutatása /falukutatás/, megóvása és gyarapítása a község történelmi, építészeti, természeti értékeinek és azok közkincsé tételé.

- A község polgárainak - azok közül is főként az ifjúságának - a község szeretetére nevelése.

- A Bagról elszármazottakkal kapcsolat kiépítése és tartása.

- Közreműködés a község szépítésében, a környezet és természetvédelem hatékonyabbá tételében.

- A sport és közművelődési lehetőségek elősegítése a Társulat tagjai számára.

Kérjük, hogy amennyiben céljainkat fontosnak és támogatandónak ítéli, adóbevallásakor a társadalmi szervezetek javára adható 1%-át, ajánlja nekünk!

A szervezet neve:

Helytörténeti Baráti Társulat

Adószáma: 19181943-1-13

Támogatásukat megköszönjük.

Tisztelettel kérjük rendes tagjainkat, hogy a Társulat számára rendkívül fontos, éves tagsági díjat (1000.-Ft./fő, tanulók esetében 400.-Ft./fő) ne felejtsek el befizetni, akik már megtették, tekintsék kérésünket tárgytalannak.

Rendezvényeink nyitottak, térítésmentesen látogathatók.

Adományokat elfogadunk. A HBT rendezvényein lehet belépni a társulatba. Szeretettel várjuk Vendégeinket, Barátainkat!

Mécs László: A királyfi három bánata

*Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiás-mutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.*

*A többiek láttak egy síró porontyot,
de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot,
mintha babusgatná a szép napkorongot.*

*Maga adta nékem édessége teljét,
Úgy ajándékozta anyasága tejét,
Hogy egyszer a földnek bennem kedve teljék.*

*Isten tudja, honnan, palástot kerített,
Aranyos palástot vállamra terített,
Fejem fölé égszín mosolygást derített.*

*Ma is foltozza ingemet, ruhámat,
Ma is úgy szolgál ki, főzi vacsorámat,
Mint királyi ember királyi urának.*

*Amerre én jártam, kövek énekeltek,
Mert az édesanyám izent a köveknek,
szíve ment előttem előre követnek.*

*Amíg ő van, vígan élném világon,
Nem hiányzik nekem semmi a világon,
Három bánat teszi boldogtalanságom.*

*Az egyik bánatom: mért nem tudja látni
Egymást a sok ember, a sok-sok királyfi,
Úgy, ahogy az anyjuk tudja őket látni?*

*A másik bánatom: hogyha ő majd holtan
fekszik a föld alatt virággá foszoltan,
Senki sem tudja majd, hogy királyfi voltam*

*Hogyha minden csillag csupa gyémánt volna,
minden tavaszi rügy legtisztább gyöngy volna:*

harmatnak is kevés, nagyon kevés volna.

*Hogyha minden folyólelkemen átfolyna
s ezer hála-malom csak zsolttárt mormolna,*

Az én köszönetem így is kevés volna.

*Hogyha a föld minden színmezét átadom.
Az ő édességét meg nem hálálhatom,
Ez az én bánatom, harmadik bánatom.*

Fehér Viktor fotókiállítása

Honlapunkon már jeleztük, hogy Fehér Viktor társulatunk tagja, honlapunk „web-mestere”, ez év tavaszán, Székesfehérváron fotókiállítást rendezett. Az akkori képei, a nyilvánosság felől számára érkező biztatások, a kézilabda iránti elkötelezettsége, szeretete mindezeknek képi megfogalmazása, újabb ajándékozási kitérő lehetőségét teremtették meg számára Gödöllőn, a Művészetek Házában. „Öröm és küzdelem” címmel nagy érdeklődés közepette nyílt meg Fehér Viktor kiállítása.

A harminchat képet felvonultató fotográfus a kézilabda mérkőzések megismételhetetlen pillanatait sorakoztatta fel a kíváncsi nézők meggyőzésére: a játék és a munka, emberi öröm és küzdelem. Meghívását szeretettel fogadtuk abban a reményben, hogy képei hamarosan Bagon is kiállításra kerülnek.

Mese születik

A „Születés hete Bagon” rendezvény második napján - a napokban megnyílt „Mozzaik pont” helyiségében – „Mese születik” címmel Polgár Jutka meseíró mesélt hallgatóinak meséiből. „Galgaparti varroda”, második önálló kötetének címadó meséje után, az Ün-

nepi Könyvhétre megjelenő legújabb önálló meseregényének történetét, a könyv grafikáiról készült kép-másolatok bemutatásával szemléltette. A szerző könyvei dedikálásával búcsúzott közönségétől.

Élő Rózsafüzér Zarándoklat

Szíves vendégei voltunk ma, a Fóti Római Katolikus Egyházközség és a GKRTE által rendezett konferenciájának., az Egyházközség közösségi termében.

A megbeszélés tárgya: a vallási turizmus (Élő rózsafüzér) szakmai követelményeinek való megfelelés napjainkban.

A házigazdák köszöntői, ajánlásai mellett kiemelésre méltó Főtisztelendő Dr. Varga Lajos váci segédpüspök atya, a Váci Egyházmegye épített örökségéről valamint Hatházy Juhász Erzsébet az Élő Rózsafüzér Zarándoklat szervezőjének előadása „A zarándoklat a lábak imádsága” címmel.

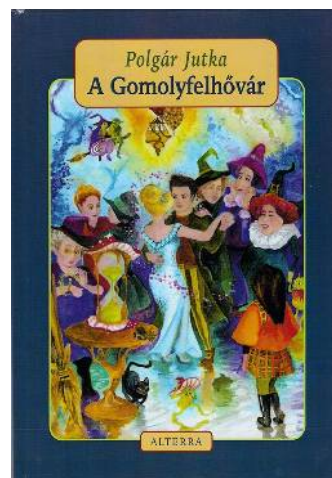
A konferencia a Fóti Szeplőtelen Fogantatás Temploma bemutatásával zárult.

A város, turisztikai termékei bemutatásával járult az ismeretek bővítéséhez.

Polgár Jutka: A Gomolyfelhővár

A Könyvhétre megjelent tagtársunk ötödik önálló mesekönyve.

Balázs Gusztávné, Polgár Jutka június 9-én 17 órától dedikálta az új mesekönyvét, amelynek címe: A Gomolyfelhővár.

Helyszín: Budapest, Vörösmarty tér. ALTERRA Kiadó standja.

A mesekönyv, könyvesboltokban megvásárolható, megjelenését a HBT is támogatta.

Alábbiakban – a szerző hozzájárulásával - közreadjuk a mese első három fejezetét:

Polgár Jutka: A GOMOLYFELHŐVÁR

ELSŐ FEJEZET
amelyben Viki mesélni kezd
Boróka történetét

- Ugye már vártál?
- Hát persze, hogy vártalak. Örülök, hogy eljöttél.

Foglalj helyet! Szeretnél mondani valamit?

Viki zavarban volt. Leült egy zsámolyra. Hát persze, hogy szeretnék mondani valamit – gondolta - hiszen azért jöt-

tem, ezt igazán tudhatná Zsófi! Köhécselt egy kicsit, de csak azért, hogy bátrabb legyen. A cipőjét nézegette, hátha az megoldja a nyelvét.

– Tudod az úgy kezdődött, hogy...

– Mindig úgy szokott kezdődni.

– Mi szokott mindig úgy kezdődni?

– Hát a mese, amit, ha jól sejtem szeretnél elmesélni.

– Ha nem akarod, akkor nem mondom el. – Viki felállt a számolýról és az ajtó felé indult, de közben meggondolta magát és visszafordult. – Sok mesét tudok ám!

– Mennyi az a sok?

– Hát sok. Tegnap is szerettem volna mesélni neked, de nagyon el voltál foglalva a növényeiddel.

– A növények sok gondoskodást igényelnek. Most viszont ráérek. Szeretném, ha maradnál! Látod, csak gyöngyöt fűzök. Nos, halljam akkor azt a mesét. Ha érdekes lesz az első mese, akkor meghallgatom a másodikat is.

– És a harmadikat?

– Majd meglátom. Rajtad múlik. Miről szól az első mese?

– A gomolyfelhővári találkozásról, ...no meg a Jégtörő Boszorkáról

– Hm... találkozás a Gomolyfelhővárban. Milyen az a Gomolyfelhővár?

– Az olyan, mint a gomolyfelhő, csak ez vár. De ennek is kupolaszerű a teteje.

– És kik találkoztak ebben a várban? A boszorkák gonosz teremtetések, Viki.

– Még hogy gonosz lenne a Jégtörő Boszorka! – kacagott Viki. – Egyáltalán nem gonosz, csak ezt sokan nem tudják, mert még nem volt alkalomuk találkozni vele. Nekem úgy rémlik, hogy te sem is-

mered a Jégtörő Boszorkát, így hát Boróka történetét sem ismered. Szeretnéd hallani?

– Csupa fül vagyok. No mi történik a Gomolyfelhővárban?

– Hát ez titok. A mese elején csak annyit tudunk, hogy Nagyanyó ide várta Borókát.

– És a mese végén?

– A mese végén?...a mese végén minden kitudódik.

MÁSODIK FEJEZET

Boróka elindul a Gomolyfelhővárba

Éppen akkor csapódott be a kiskapu ajtaja, amikor Boróka felébredt. Anya már biztosan a piacról jön – gondolta -, majd eszébe villant, hogy Nagyanyó ma várja őt a Gomolyfelhővárba. Gyorsan kibújt a takaró alól és az ablakhoz sietett, hátha megpillantja még anyát, amikor elhalad az ablaka előtt. Boróka az ablakon kinézve igencsak elcsodálkozott azon, amit látott. Ugyanis az éj leple alatt akkora hó esett, hogy teljesen belepte a háztetőket, az utakat. A fák ágaira is vastag hótakaró rakódott. – És anya nem is volt a piacon, a havat lapátolja a járdáról. Amikor hazajövök Nagyanyótól, anyával hóembert építünk, gondolta Boróka, de most nem érek rá. Sietnem kell, mert hamar sötétedik.

Hát legény legyen a talpán, aki ilyen időben nekivág az útnak egy meghívás kedvéért! – gondolhatnánk. Ám Borókát nem olyan fából faragták, hogy a hó kedvét szegje, és visszahúzódjon a jó meleg szobába. Boróka jóízűen megreggelizett, azután csiz-

mát húzott, magára öltötte a legmelegebb kabátját, sapkáját, a vállára kendőt terített, és útnak indult.

– Boróka, vigyázz az úton, mindig az erdő mellett haladj! – figyelmeztette anya a kislányát.

– Úgy lesz, anya! – nyugtatta édesanyját Boróka.

Alig telt el néhány perc, s Boróka máris a Duplaszéles erdő mellett haladt. Az erdő szélén olyan hideg volt, hogy léptei ropogtak a hóban, ráadásul a szél is föltámadt. Szél úrfi jó kedvében hóbuckákat épített mindenfelé, vadul csavargatta a fákat. Még Boróka kabátját, vállkendőjét is megcibálta, és egy váratlan pillanatban a sapkáját is lesodorta a fejről, amit süvítve görgetett az erdő felé, egyenesen a Tüskés Cserjének. Ám a Cserje szembeszállt a rosszkedű Szél úrfival, és tüskéi belekapaszkodtak Boróka sapkájába:

– Vedd tudomásul Szél úrfi, hogy ez a sapka Boróka sapkája, és nem a te játékszered! Keress más elfoglaltságot magadnak! - ripakodott a Cserje a szeleburdi Szél úrfira.

Szél úrfi a korholásra megszeppent, nagy sietséggel elővette a jobbik esztét, amiből annyi volt neki, mint égen a csillag, csak mindig a belső zsebében tartotta, ezután nagyon gyorsan szétkergette az egymás hegyén-hátán tornyosuló felhőket.

A felhőtlen kék ég, a ragyogó Nap mosolyt csalt Boróka arcára. Jó kedvvel, dudorászva tette meg egyik lépését a másik után. S talán ez a hirtelen

támadt jókedv vezetett oda, hogy nem nézett a lába elé. Egy meredek oldalhoz érve, amikor már majdnem feljutott a Nagydomb tetejére, megmozdult a talpa alatt egy kő. Boróka elvesztette az egyensúlyát. Elesett, s mint egy hógörgeteg úgy gurult lefelé a meredek lejtőn egyenesen a völgybe. Ám a lejtő aljára érve egy hóbucka megakadályozta, hogy tehetetlenül tovább sodródjon. Ha akár csak egy lépéssel is továbbgurul, elkerülhetetlenül nekicsapódik valamelyik fának.

Az erdőszélen pajkosan kergetőző Szél úrfi elégedetten fuvolázott. Dicsérte saját magát a hóbuckákért, s fájalta, hogy ezt a Tüskés Cserje nem láthatta.

Boróka mozdulatlanul feküdt a hóban. Az eleség után kutató madarak között nagy riadalom támadt, s ijedten röppenek a fák magasabban lévő ágaira.

Amikor Boróka magához tért kábultságából, csak résnyire mert kinyitni a szemét. Még nem tudta pontosan, hogy mi történt vele, és azt sem, hogy hol van. Gondolatai összekuszálódtak. Ekkor valaki megérintette az egyik lábát. Boróka ettől úgy megrémült, hogy még a lélegzetét is megpróbálta visszatartani, mintha ő itt sem lenne. Ám hamarosan a másik lábát kezdte el bökdösni valaki.

– Ki vagy? – kérdezte nagyon halkán, miközben arra gondolt, hogy vajon ébren van-e, vagy álmodik.

Választ nem kapott.

– Ki vagy? – tette fel a kérdést ismét, de olyan halkán, hogy ő is alig hallotta.

Válasz most sem jött.

Ekkor amilyen hangosan csak lehetett belekiáltotta a nagy csendbe:

– Azt kérdeztem, hogy ki vagy!

A kiáltásra egy fölője hajló faágról hirtelen fölröppentek a madarak, s a mozgásba lendült fáról az összes hó Boróka arcára hullott. A váratlanul kapott hógolyó hideg zuhanyként érte.

Összerázkódott.

Brr, ez nagyon hideg volt! – gondolta.

Már tudta, hogy nem álmodik. Összeszedte minden erejét és talpra állt. Körülnézett. Hó és hó. Ahová csak nézett mindenütt ezt az egybefüggő vakító fehérséget látta, ...azaz mégsem! Boróka meglátott valamit, ami elütött a fehértől. Bár az a valami csak egy kevéské helyet szakított ki a hólepte területből. Talán csupán akkorát, mint egy fonalgombolyag. Az a valami fekete volt, s ott lapult a hóban vagy ötlépésnyire tőle. Boróka nem tulajdonított volna nagyobb figyelmet eme jelenségnek, ha az a valami nyugton marad. De annak a valaminek – ahogy utóbb kiderült – volt négy lába. És az a valami követte Boróka példáját, és kucorgásából felemelkedett, ám még így is csak akkora volt, mint egy közepes vakondtúrás, vagy, mint két gombolyag egymás mellett.

– Még ilyen! – csodálkozott a lány – egy aprócska fekete kutya.

Alig nagyobb egy gombolyagnál. Az előbb ugye te bökdösted a lábam? No ne nézz már rám olyan mérgesen! Egy cseppet sem harag-

szom, sőt örülök, hogy törődél velem, pedig nem is ismeresz!

A lány óvatosan tett egy lépést a kutya felé.

A kutya nem mozdult.

– Kutyuska, gyere ide hozzám! – hívta Boróka a kutyát.

– De az egy lépést sem tett Boróka felé.

– Hát persze, gondolhattam volna, hogy félsz tőlem, hiszen még a nevedet sem tudom. Vajon, hogy hívnak? Lehetséges, hogy Morzsa a neved? Ez illene hozzád, mert olyan kicsi vagy. Na mit szólsz hozzá?

Ám a kutya továbbra is tartózkodó volt.

– Talán Bodri a neved? Vagy Buksi?

A kutya egyik névre sem hallgatott.

Boróka tovább találgatott: lehetsz Picurka, esetleg Ugrabugra. Na, hogy tetszik? De bármilyen nevet említett, a kutyának egyik sem kellett.

– Lehetséges, hogy nincs is neved, hiszen olyan pici vagy, akárcsak egy....

Ez az! Tudom már, hogy hívnak! – kiáltott fel a lány – Csakis Gombolyag lehet a neved! Gombolyag, gyere hozzám!

A kutya hallgatott erre a névre. Csaholva futott Borókához, körbefutotta a lányt. Perdült-fordult örömeiben.

– Hihetetlen! Kitaláltam a neved! – ujjongott a lány – Gombolyag! Hát persze, hogy Gombolyag, hiszen akkora vagy, mint egy fonalgombolyag.

A kutya vidáman futkározott Boróka körül.

– Gombolyag, csak óvatosan, mert még elveszel ebben

a nagy hóban, és akkor én egyedül maradok! Nagyon jó, hogy rám találtál. Talán segíteni is tudsz.

Gombolyag lekuporodott Boróka elé. Ám hamarosan meguntta az üldögélést, és egy váratlan pillanatban futásnak eredt. Az erdő ritkás része felé vette az irányt. Kis idő múlva megállt és visszanezett a lányra. Mivel a lány úgy állt ott, mint akinek földre gyökerezett a lába, a kutya viszszafutott hozzá.

Boróka vállkendője leért a hóba. Gombolyag óvatosan szájába vette a lelógó kendő rojtos végét, és addig cibálta, amíg a kendő le nem csúszott Boróka válláról. Ekkor Gombolyag a kendőt maga után húzva futni kezdett az előbbi irányba. Boróka haragosan kiáltott a kutya után.

– Gombolyag azonnal állj meg, és hozd vissza a kendőmet!

A kutya megérezte a felszólításból, hogy a lány ingerült, megállt, a kendőt viszont nem engedte el. Boróka elindult a kutya felé, ám Gombolyag ismét futásnak eredt. Boróka elvesztette a türelmét.

– Azonnal állj meg te kutya, és add vissza a kendőmet! Hát nem veszed észre, hogy eltévedtem? Nem tudok tájékozódni! Nem tudom, hogy a Gomolyfelhővárhoz melyik irányba induljak. Nagyanyó bizonyára már aggodik. Szinte látom, hogy percnként az ablakhoz megy, és az utat kémleli, majd csalódottan jár föl s alá a szobában. Gombolyag, legyél jó kutya és segíts nekem! Meg

kell találnom a várhoz vezető utat, mielőtt este lesz.

A kutya talán megértette Boróka bánatát, megállt s visszanezett a lányra.

Boróka a hidegtől vacogva álldogált magányosan egy hókupac tetején. Már nagyon fázott, éhes is volt, a Nap is lemenőben volt már. A lehelete zúzmaraként rakódott le kabátja gallérjára.

Gombolyag türelmetlenül vakkantott, mintha azt mondaná: No, mi lesz már, kislány? Szíveskednél követni?

Boróka nem mozdult. Töprengett.

Lehetséges, hogy a kutya érzi, hogy bajban vagyok, és segíteni akar?

Talán azért húzza maga után a kendőmet, hogy kövessem? Vajon hová vezetne?

Megbízhatok egy ekkora kis kutyában, amelyik alig látszik ki a hóból?

Bárhová is megy Gombolyag, én követem, különben itt fokok megfagyni.

Gombolyag, amikor látta, hogy Boróka követi, ismét futásnak eredt. A lány minden erejét összeszedve követte a kutyát. Egy őr futott el mellettük. Boróka csak egy pillanatig látta, így megijedni sem volt ideje. Csak Gombolyag morgott haragosan. Boróka csillapította: nyugalom, Gombolyag, nincs semmi vész, csak egy őr volt! Fuss tovább kis kutyám, fuss, amilyen gyorsan csak tudsz, mert mindjárt lemegy a Nap!

A kutya még futott egy darabig, majd hirtelen megállt. Elengedte Boróka vállkendőjét, s a kendő puhán leomlott a hóra, Gombolyag pedig, mint

aki jól végezte a dolgát leült a kendőre. A lányt váratlanul érte a kutya viselkedése. Szegény kutya bizonyára kimerült a futásban, gondolta. Ám valahogyan rá kell vennem, hogy tovább fusson, hiszen egyre hidegebb van!

– Gombolyag, ugye nem gondolod komolyan, hogy itt fogunk éjszakázni?

Hideg van! Hidd el, én követlek, bármerre futsz is, csak indulj el! Mondjuk abba az irányba – mutatott a lány jobbra.

S ekkor Borókának egy pillanat alatt elszállt minden félelme. Már nem volt hideg a hideg, már a lenyugvó Nap miatt sem rettegett. Karjába kapta Gombolyagot a vállkendőjével együtt, s futva tette meg az utat az erdészházig.

HARMADIK FEJEZET Az erdészház

Boróka arcát beragyogta a lemenőben lévő Nap aranylós sugara. S ő köszönetként, hogy nem sietett lebukni a látóhatár alá, s ezzel késleltette a sötétedés eljövételét, boldogan mosolygott vissza rá. Félelme, hogy az éjszakát az erdőben kell töltenie, elmúlt.

Ám az erdészház ajtaja zárva volt.

Boróka ajtókopogtató után kutatott, amellyel bebocsátásért zörgethetne. De sehol egy fogantyú, sem díszes, sem kevésbé cifra.

Gombolyagot, hogy biztonságban legyen, letette az ajtó előtti küszöbre.

– Halló, van itthon valaki! – kiáltotta a lány.

Boróka várt egy darabig, de az ajtót senki sem nyitotta ki. Ekkor egy a keze ügyébe eső

bottal zörgetett az ajtón, majd az ablakot kocogtatta meg. Eredménytelenül.

Ha nálam lenne a kulcscsomóm! Azon annyi kulcsot örökök, talán akadna közöttük ez zárba való is, hiszen van közöttük kicsi is meg nagyobb is... az ám... a kulcs kapott észbe Boróka, a kulcs. Lehetőséges, hogy a ház gazdája most éppen az erdőt járja, és nem vitte magával a ház kulcsát. Mert ha netalán egy haragos vaddisznó miatt a fáramászás lenne a legjobb megoldás, hogy védje magát a vaddal szemben, akkor a kulcs kipottyannhat a zsebéből, és akár el is veszíthetné. Ezért a kulcsot itthon hagyta, csak valahová elrejtette. De hová? Hová szokták tenni az emberek a ház kulcsát, ha elmennek otthonról?

– Gombolyag gyere, keressük meg azt a kulcsot! Mutasd meg, hogy milyen ügyes kutya vagy! Ugye te sem szeretnél a szabadban éjszakázni? Neked bizonyára jó szimatod van, még akkor is, ha kicsi vagy.

De beszélhetett Boróka bármit, a kutya meg sem mozgott, úgy látszott, hogy Gombolyag nem is figyel rá.

Az ajtó előtt volt egy kis fedett terasz. Nyilván azért építették, hogy rossz idő esetén ott álldogálva még el lehessen dönteni, hogy elindul-e, vagy otthon marad az emberfia. Hát ide húzódott Gombolyag is, és itt pihent az ajtó elé tett lábtörlőn, s onnan nézte Borókat, amint a lány gondterhelten le-föl járkált. A kutya néha-néha vakkantott neki egyet, majd morgott is egy kicsit hozzá, de Boróka ügyet sem vetett rá. Lázasan kutatót a kulcs után, de sehol sem találta. Elkéseredésében mérgelesen szólt a kutyához:

– Gombolyag hagyd már ott azt a vacak lábtörlőt, és segíts! Keresd te is a kulcsot! Vagy őrzöd a lábtörlőt? Furcsa, hogy pont egy lábtörlő kelti fel az érdeklődésed!

Az ám... a lábtörlő.... kapott észbe Boróka! Hogy ez eddig nem jutott eszembe! Hát persze! A lábtörlő!

A lány felemelte a kissé kopottas lábtörlőt, majd diadal-

masan, mint aki mérhetetlen kincset talált a magasba emelte a kulcsot.

– Gombolyag, hát ezért kucorogtál a lábtörlőn? Tudtad, hogy a házigazda odatette a kulcsot? Te vagy a legügyesebb kutya a világon! Ezennel kinevezlek a „NAP HŐSÉNEK”. Ha tudnék verset írni, ha egy picit is tisztában volnék a rímekkel, és a verslábakkal, hát azonnal versbe foglalnám a neved! Ezek híján csak azt tudom ígérni, hogy te kapod az első falatot a vacsoránkból. Remélem, hogy találunk ennivalót, hiszen minden ház kamrája rejt egy kis tartalékot a váratlan látogató megvendéglésére. És mi most váratlanul vetődünk ide. Szóval jutalomból az első falat a tiéd, és ez valóban jutalom, mert én már olyan farkaséhes vagyok, de olyan, hogy egy egész tál mákos tésztát meg tudnék enni. Asztalhoz sem ülnék. Állóhelyemben is eltüntetném pillanatok alatt. Ám egy pár szelet sonkát sem vetnék meg. Ugye te sem?

Nemzeti összetartozás napja

A Nemzeti összetartozás napja alkalmából (június 6-án) a Szinkron Nyugdíjas Egyesület, a Bagi TC '96 Sport Egyesület és a Bagi Polgárőr Egyesület ünnepi összejövettel szervezett a Szent András utca és a Temető utca találkozásánál. Az ünnep alkalmából a három egyesület emlékül „Kettős kereszt”-et állított. Az ünnepi, egyben avató beszédet Mezőfi Ferenc tartotta. Antal Ádám, Sajó Sándor „Magyarnak lenni” című versét szavalta.

Az emlékművet Karácsondi Mihály plébános úr áldotta meg. Az ünnepség a Himnusz és a Székely Himnusz hangjaival zárult.

Mandalaszínező rajzkiállítás

Galgamenti Népfőiskola meghívására részt vettünk (Galgahévíz, június 5.) tanévi évzáró rendezvényükön. Az ünnepségen Nagy Andrea mérnök-tanár, népfőiskolai titkár megnyitotta az általuk kiadott mandalaszínező naptárból, a pályázók által színezett, beküldött rajzokból készült kiállítást. A mandalakészítésről, a pályázatra beküldött rajzok értékeléséről Paraszkay Sára nevelés-lélektani szakpszichológus tájékoztatta a megjelenteket. A pályázók jutalomban részesültek.

Üdvözlég, örökké áldott légy Oltáriszentségben lakó Jézus!

A mi templomaink nem csupán egyszerű imádkozóhelyek, hanem az oltár szentségházában Jézus Krisztus a kenyér színe alatt valóságban és lényegileg jelen van, hogy mindig közöttünk legyen, imáinkat és könyörgéseinket elfogadja, kegyelmeit kiossza és lelkünk tápláléka legyen. (Zsaskovszky Ferenc és Endre: Ima- és énekkönyv. Eger. 1940.)

1951-ben, együtt, nem érettségizhettünk

Hatvanegy éve együtt érettségizett diáktársaimmal, a volt osztálytermünkben találkoztunk (június 2-án). Az osztályfőnöki órát helyettesítőként fáradhatatlan osztálytársunk tartotta. A harminchárom tanuló közül sokan de igazoltan hiányoztak. Bagiak közül Katona József, Nagy Sándor, Kovács Sándor, ... Természetesen mindenki felelt. „Csengetés” után a kopjafánál és az iskola névadójának, Petőfi Sándornak szobránál helyeztük el virágainkat, koszorúkat, emlékeztünk elődeinkre, jótevőinkre, a történésekre. Végül szabadfoglalkozás következett majd búcsúzás a legközelebbi találkozás reményében.

1951-ben, együtt, nem érettségizhettünk

*Norbert Atyánk,
Tekints le ránk,
Áld meg fehér családot...*

A Gödöllői Perjelség és a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete meghívására – akik megtehették - a régi és a mai iskola tanárai, diákjai, hozzátartozói, és akiket összeköt a Premontrei Rend tisztelete, a Gimnázium és Nevelőintézet szelleme, az iskola-évek alatt kifejlődött barátság és szeretet, június 9-én részt vettek a Szent Norbert tiszteletére rendezett, hagyományos ünnepi találkozón és az azt követő közgyűlésen.

Mi, akik megtehettük - 1950-ben (utolsó évben) szétszélesztve, 1951-ben, együtt nem érettségizhettünk - az „Alma Mater” magához ölelő karjaiba visszatérhettünk: Balázs Gusztáv, Czibulka Gyula, Flettner Gyula, Gábor Gyula, Homoki László, Krisár Miklós, Kőrösfői László, Markó József, Petrás Győző, Sándor Erzsébet, Stomfai Ágoston.

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik negyedévenként, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.
Tel: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30/ 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000
Honlap: hbtbag.hu • e-mail: b.gusztav@freemail.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Fehér Viktor